

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 34/2015
27.01.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.И., због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.И., адвоката Г.И., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 3224/13 од 20.12.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 379/14 од 19.11.2014. године, у седници већа одржаној 27.01.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.И., адвоката Г.И., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 3224/13 од 20.12.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 379/14 од 19.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 3224/13 од 20.12.2013. године, која је исправљена решењем Основног суда у Новом Саду К 3224/13 од 20.12.2013. године, окривљени Д.И. је оглашен кривим да је извршио кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ у стицају са кривичним делом изазивање опште опасности из члана 278. став 4. у вези става 1. КЗ, па му је суд најпре за извршено кривично дело из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ утврдио казну затвора у трајању од две године, а за извршено кривично дело из члана 278. став 4. у вези става 1. КЗ казну затвора у трајању од две године, па га је затим осудио на јединствену казну затвора у трајању од три године и шест месеци и истовремено одредио да се у изречену казну затвора окривљеном има урачунати и време проведено у притвору почев од 11.10.2013. године па до 12.10.2013. године. Истом пресудом окривљени је обавезан да суду накнади трошкове кривичног поступка на име неуропсихијатријског вештачења у износу од 20.100,00 динара, у року од два месеца под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 379/14 од 19.11.2014. године усвојена је жалба браниоца окривљеног Д.И. и преиначена је пресуда Основног суда у Новом Саду К 3224/13 од 20.12.2013. године, исправљена решењем К 3224/13 од 20.12.2013. године и то у делу одлуке о казни тако што је окривљеном Д.И. најпре за кривично дело из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ за које побијаном пресудом оглашен кривим утврђена казна затвора у трајању од једне године и шест месеци, а за извршено кривично дело из члана 278. став 4. у вези става 1. КЗ за које је побијаном пресудом оглашен кривим утврђена казна затвора у трајању од једне године и шест месеци, па га је Апелациони суд у Новом Саду осудио на јединствену казну затвора у трајању од две године и шест месеци у коју му је урачунато време проведено у притвору почев од 11.10.2013. године па до 12.10.2013. године, док су у преосталом делу жалбе браниоца окривљеног и Основног јавног тужиоца у Новом Саду одбијене као неосноване, а побијана пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног Д.И., адвокат Г.И. због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане правноснажне пресуде и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу у смислу члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа одржаној без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног Д.И. (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.И., адвоката Г.И. је недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да је првостепена пресуда Основног суда у Новом Саду донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП јер је изрека пресуде неразумљива, односно нејасно је како је то окривљени истовремено могао бити "свестан" свог дела и истовремено имати битно смањену способност да "схвати значај дела", те је неразумљиво како је то окривљени "хтео" извршење дела и истовремено имао смањену "способност да управља својим поступцима", па је самим тим по оцени браниоца првостепена пресуда и противречна сама себи односно донета је уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, при чему је и изрека првостепене пресуде неразумљива јер се најпре наводи "иако је знао... али је на то пристао..." а потом се у изреци наводи да је окривљеном способност да схвати значај дела и да управља својим поступцима била битно смањена, па бранилац указује да "знао" значи да је био свестан, а "пристао" означава вољни елемент евентуалног умишљаја, а надаље у изреци пресуде је наведено да су и један и други елемент – схватање и управљање поступцима код окривљеног били битно смањени. Бранилац истиче да су све то били жалбени наводи против првостепене пресуде, али да су и наводи означени на

страни 4 у другом пасусу образложења другостепене пресуде још нејаснији, неразумљивији и потпуно конфузни, те да другостепени суд није успео да отклони повреду процесног законика које се односе на институте директног и евентуалног умишљаја и битно смањене урачунљивости, а које су садржане у првостепеној пресуди, чиме бранилац окривљеног указује да је и другостепена пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Надаље, бранилац окривљеног у захтеву истиче и да у чињеничном стању првостепене пресуде нема ниједне утврђене чињенице која говори о доказаном психичком обољењу окривљеног које у садејству, са доказано конзумираним лековима за лечење душевног поремећаја, доказано попијеној количини жестоког алкохолног пића и доказаним постојањем јарости – беса – срџбе, су довеле до стања јаке раздражености окривљеног, те упркос том недостатку чињеничног стања првостепена пресуда садржи навод "о постојању битне смањене урачунљивости окривљеног". Изнетим наводима бранилац окривљеног у суштини оспорава утврђено чињенично стање везано за умишљај окривљеног, надаље истичући да ни другостепеном пресудом нису отклоњени недостаци у погледу утврђеног чињеничног стања везаног за умишљај окривљеног због чега су разлози дати у другостепеној пресуди у погледу тих жалбених навода нејасни и неразумљиви, чиме указује да је другостепена пресуда и у том делу донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Надаље, бранилац окривљеног у захтеву истиче и то да је другостепени суд у побијаној пресуди утврдио да је чињенично стање у првостепеној пресуди погрешно утврђено јер у образложењу пресуде наводи да су тачни наводи из жалбе браниоца окривљеног да је у изреци побијане пресуде наведено да је окривљени узео предметни пиштољ од Д.В. иако је према стању у списима очигледно "... да га је окривљени узео, дакле, не од В.Д. већ са тла" међутим, без обзира на ту констатацију правно оснажује првостепену пресуду, а којим изнетим наводима из захтева бранилац окривљеног указује да су разлози дати у другостепеној пресуди противречни изреци, а што би такође представљало битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Поред тога, бранилац у захтеву за заштиту законитости као разлог за подношење захтева истиче и то да је у побијаним пресудама примењен закон који се не може применити чиме указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП и с тим у вези истиче да је из доказа морало бити утврђено да је окривљени имао свест и вољу само да оствари биће кривичног дела изазивање опште опасности а да није имао вољу да предметни пиштољ носи у смислу остваривања бића кривичног дела из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, па се по оцени браниоца не ради о реалном стицају кривичног дела недозвољеног ношења оружја и кривичног дела изазивање опште опасности него о привидном идеалном стицају кривичних дела јер је по оцени браниоца окривљени остварио само привидно биће наведена два кривична дела али суштински постоји само једно кривично дело изазивање опште опасности. Изложеним наводима захтева за

заштиту законитости, по налажењу Врховног касационог суда, бранилац окривљеног указујући погрешно на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, коју образлаже тако што износи свој став да из изведених доказа не произилазе чињенице које је суд утврдио у изреци првостепене пресуде и да се у конкретном случају не ради о реалном стицају два кривична дела већ о привидном идеалном стицају кривичних дела, у суштини указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно ограничењу његових права правима које у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, као ни по основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног Д.И., оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци овог решења, тако што је на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.И. одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник

Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.

**Председник већа,
судија**

Јанко Лазаревић,с.р.